

Sygn. akt III AUa 839/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibieli (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. w Szczecinie

sprawy J. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 lipca 2013 r. sygn. akt IV U 1484/13

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibieli SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 839/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonemu J. I. prawa do emerytury. Wskazał, że ubezpieczony nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach przypadających przed dniem 1 stycznia 1999 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o zaliczenie, jako okresu pracy w szczególnych warunkach, okresu od 1 sierpnia 1982 r. do 31 lipca 1991 r. w Zakładzie (...) w K..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z 30 lipca 2013 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony urodził się (...) W dniu 19 marca 2013 r. zgłosił wniosek o przyznanie prawa do emerytury. (...)

(...). ubezpieczony ukończył 60 lat. Sąd Okręgowy ustalił, że udowodnił on co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 6 lat, 10 miesięcy i 28 dni stażu pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r., tj. od 3 września 1975 r. do 31 lipca 1977 r. oraz od 1 sierpnia 1977 r. do 31 lipca 1982 r. Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. W okresie

od 3 września 1975 r. do 31 lipca 1991 r. pracował w Zakładach (...)

(...) w K., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Od 3 września

1975 r. zajmował stanowisko sterowniczego pras (nastawiacza maszyn i urządzeń), od 1 sierpnia 1982 r. sterowniczego wężła szlifowania i formatu, a od 1 lipca 1985 r. do 31 lipca 1991 r. brygadzysty. Sąd Okręgowy ustalił, że do obowiązków brygadzysty należał nadzór nad pracownikami brygady, przydzielanie im pracy, sporządzanie raportów dotyczących wykonywanej pracy, wniosków dotyczących nagród i premii dla pracowników, a także obsługa maszyn szlifierskich i ich kontrolowanie pod względem sprawności.

Sąd I instancji podkreślił, że bezspornym jest, że ubezpieczony ukończył 60 lat, legitymuje się co najmniej 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, rozwiązał stosunek pracy. Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Spornym okresem pracy w niniejszej sprawie był okres od 1 sierpnia 1982 r. do 31 lipca 1991 r.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie ubezpieczonego jest niezasadne. Wskazał, że zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184. W myśl art. 184 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia

1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39

i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (pkt 2). Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., będącym pracownikiem, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura na zasadach określonych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U.

z 1983 roku Nr 8 poz. 43 ze zm.). Stosownie do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w wyżej wymienionym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Zgodnie z § 3 przywołanego rozporządzenia, za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia, zaś

w myśl § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet

i 60 lat dla mężczyzn (pkt 1), ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach (pkt 2).

Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do treści § 2 pkt 2 tego rozporządzenia, okresy pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uzasadniająca prawo do otrzymania uprzywilejowanego wcześniejszego świadczenia emerytalnego stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 wskazanego rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W niniejszej sprawie ubezpieczony nie przedłożył zaświadczenia stwierdzającego przez zakład pracy, że w spornym okresie wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu Okręgowego, na podstawie zgromadzonych dowodów, a w szczególności w świetle treści dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego, jak również zeznań świadków, brak było podstaw by przyjąć, że w spornym okresie ubezpieczony wykonywał prace w szczególnych warunkach. Z dokumentacji pracowniczej z akt osobowych ubezpieczonego wynika, że 3 września 1975 r. powierzono mu obowiązki sterowniczego pras (...), 1 sierpnia 1977 r. obowiązki nastawiacza maszyn i urządzeń, 1 sierpnia 1982 r. sterowniczego wężła szlifowania

i formatowania, zaś od 1 lipca 1985 r. były to obowiązki brygadzysty i – jak to wynika z zeznań świadków – stanowisko to zajmował do końca zatrudnienia w Zakładach (...) w K..

Sąd Okręgowy uznał zeznania świadków za wiarygodne, gdyż wzajemnie się pokrywają, a poza tym świadkowie pracowali z ubezpieczonym w spornym okresie. Sąd I instancji ustalił, że świadek J. K. pracował na stanowisku brygadzysty, ale na innej zmianie niż ubezpieczony, świadek W. M. na stanowisku mistrza zmianowego, a świadek E. M. na stanowisku kierownika działu produkcji.

Sąd zważył, że skoro praca, jaką wykonywał ubezpieczony od 1 sierpnia 1982r. do 31 lipca 1991r., nie jest wymieniona w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to brak jest podstaw do zaliczenia jej do stażu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach. Z treści § 1

i 2 w/w rozporządzenia wynika, że praca w szczególnych warunkach to praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wskazanych

w załączniku A do tego aktu.

Sąd Okręgowy zważył, że skoro ubezpieczony nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, to brak jest podstaw do przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Brak zaś jednej z przesłanek wymienionych w art. 184 ustawy emerytalnej jest równoznaczny z brakiem uprawnienia do tego świadczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony. Zarzucił: naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego

w sprawie materiału dowodowego skutkującą bezpodstawnym ustaleniem, że ubezpieczony w okresie pracy w Zakładzie (...) w K. w okresie od 1 sierpnia 1982 r. do 31 lipca 1991 r., nie wykonywał pracy w warunkach szkodliwych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (pkt 1), naruszenie prawa materialnego, tj. normy prawnej wynikającej z treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez błędną wykładnię skutkującą błędnym przyjęciem, że świadczenie pracy stale i w pełnym wymiarze na stanowisku brygadzysty nie było związane

z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony wskazał, że Sąd I instancji uznał w sposób całkowicie dowolny, że przedstawione w sprawie dokumenty pracownicze oraz zeznania świadków nie pozwalają na ustalenie, że w spornym okresie, tj. od 1 sierpnia 1982 r. do 31 lipca 1991 r. ubezpieczony w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Ubezpieczony podniósł, że od 1 września 1982 r. w dalszym ciągu wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę przy suchej destylacji drewna, o której mowa w dziale VI pkt 4 wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Wskazał również, że od 1 lipca 1985 r. powierzono mu obowiązki brygadzysty, lecz czynności pracownicze pozostały bez zmian względem obowiązków wykonywanych od 1 września 1982 r. Zdaniem ubezpieczonego okoliczność ta została potwierdzona w postępowaniu zeznaniami świadków, którzy potwierdzili, że do zakresu obowiązków służbowych ubezpieczonego w okresie od 1 sierpnia 1982 r. do 1 lipca 1985 r. (na stanowisku sterowniczego węzła szlifowania i formatowania) i w okresie od 1 lipca 1985 r. do 31 lipca 1991 r. (na stanowisku brygadzysty), należały czynności pracownicze przy suchej destylacji drewna określone w załączniku do w.w. rozporządzenia (wykaz A dział VI pkt 4). Według ubezpieczonego, Sąd I instancji ocenił w sposób dowolny świadectwo pracy i zeznania świadków; z zeznań tych wyprowadził mylne wnioski, które sprowadził do konkluzji, że ubezpieczony zajmował w spornym okresie stanowisko pracy, które nie jest wymienione w załączniku do powoływanego rozporządzenia. Konkluzja ta, zdaniem ubezpieczonego, jest sprzeczna z logiką, gdyż załącznik do w.w. rozporządzenia wymienia jedynie rodzaj pracy w warunkach szczególnych, a nie zawiera wykazu stanowisk, na których praca ta jest wykonywana. W ocenie ubezpieczonego, bez względu na nazwę stanowiska pracy, pracą w szczególnych warunkach jest wyłącznie praca faktycznie wykonywana, która wymieniona została w wykazach A i B. Ponadto, ubezpieczony wskazał, że jego zdaniem, Sąd I instancji naruszył normę prawa materialnego, gdyż dokonał błędnej wykładni treści normy prawnej wynikającej z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej w zw. z § 2 i § 4 powoływanego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Ubezpieczony podkreślił stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie jest wyłączone przeprowadzenie osobowych środków dowodowych zmierzających do wykazania, że praca w szczególnych warunkach miała miejsce w szerszym zakresie niż wynika to z treści dokumentacji pracowniczej. Ubezpieczony wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury z dniem 19 marca 2013 r., zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Odwoławczego – wbrew zgłoszonym zarzutom apelacji – w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny ustalenia oraz rozważania prawne Sądu I instancji uznał i przyjął za własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09).

Analiza zarzutów apelacyjnych wskazuje, że w niniejszej sprawie okolicznością sporną nadal pozostawała przesłanka co najmniej 15 letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Sąd Apelacyjny podkreśla, że – jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, nie nazwa zajmowanego stanowiska, a zakres faktycznie wykonywanych czynności ma znaczenie przy ocenie, czy pracownik pracował w warunkach szczególnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2013 r. II UK 190/12, z 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10, z 19 maja 2011 r. III UK 174/10, z 21 czerwca 2010 r. II UK 21/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17 lipca 2013 r., III AUa 513/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 maja 2013 r. III AUa 1362/13). Dlatego też, Sąd Okręgowy w toku prowadzonego postępowania ustalał, czy ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, analizował rodzaj wykonywanych przez apelującego czynności w procesie technologicznym w Zakładzie (...) w K. w okresie 1 sierpnia 1982 r. do 31 lipca 1991 r. w kontekście zapisu pkt 4 (prace przy suchej destylacji drewna i węgla aktywnego) działu VI wykazu A.

Sąd Odwoławczy wskazuje, że zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach

lub w świadectwie pracy. Sąd Apelacyjny wskazuje nadto, że stanowisko/stanowiska pracy wskazane w świadectwie pracy zgodnie z zarządzeniem resortowym, nie potwierdzają faktu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, ponieważ zarządzenia te nie są źródłem prawa powszechnie obowiązującego, nie stanowią podstawy prawnej do przyznawania świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r. II UK 166/11). Mogą mieć jedynie charakter pomocniczy przy wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Sąd za każdym razem bada rodzaj wykonywanych prac w odniesieniu do wykazów z rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Bez znaczenia jest zatem podnoszone przez ubezpieczonego w odwołaniu twierdzenie, że w spornym okresie wykonywał obowiązki sterowniczego pras (...) i nastawiacza maszyn i urządzeń, wymienione w wykazie stanowiącym załącznik nr 5 do Zarządzenia Ministra Rolnictwa

i Przemysłu Drzewnego z 9 maja 1983 r., a następnie jedynie nazwa stanowiska uległa zmianie, a zakres obowiązków pozostał ten sam. Ubezpieczony nie przedłożył bowiem od pracodawcy zaświadczenia o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, ani też świadectwo pracy z dnia 31.07.1991 r. zawarte w aktach osobowych nie zawiera informacji, które świadczyłyby o tym, że rodzaj wykonywanej przez ubezpieczonego pracy stanowił o fakcie pracy w szczególnych warunkach zgodnie z rozporządzeniem z 7 lutego 1983 r. Natomiast zaświadczenie z dnia 1 lutego 2013 r. wystawione przez Biuro Archiwalne Depozyt Akt „Dokument” (k. 8 akt emerytalnych) nie może zastąpić dokumentu wystawionego przez zakład pracy.

Sąd Apelacyjny akcentuje, że nawet świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (tak przykładowo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 2011 r. I UK 107/11). Jeżeli zaś zachodzą wątpliwości co do stwierdzeń zawartych w świadectwie pracy, konieczne jest ich zweryfikowanie innymi dowodami, szczególnie dokumentami i dowodami osobowymi. Stanowisko Sądu Okręgowego jest trafne, Sąd wskazał prawidłowo, że o pracy w szczególnych warunkach nie stanowi samo przeświadczenie pracownika o tym fakcie. Sąd Apelacyjny wskazuje, że dowód z zeznań świadków jest po dowodzie z dokumentu - ważnym dowodem w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zeznania świadków w niniejszej sprawie zostały prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji jako spójne i wiarygodne. Wynika z nich niewątpliwie, że rodzaj pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w powołanym okresie na stanowisku sterowniczego węgla szlifowania i formatowania, a następnie brygadzysty, nie może być zakwalifikowany jako „sucha destylacja drewna i węgla aktywnego”. Głównymi zajęciami pracowniczymi ubezpieczonego w spornym okresie była obsługa maszyn szlifierskich, kontrola ich stanu technicznego, kontrola wykonywania pracy przez pracowników brygady, pisanie raportów dokumentujących ilość pracowników, ilość wykonanej pracy oraz awarie maszyn. Sąd Apelacyjny podkreśla, że obowiązki brygadzysty nie przesądzają o braku podstaw do zaliczenia pracy jako okresu pracy w szczególnych warunkach; decyduje o tym rodzaj wykonywanych prac podstawowych na stanowisku pracy. Brak jest podstaw, aby przyjąć, że powyższe zajęcia stanowiły pracę przy suchej destylacji drewna i węgla aktywnego. Sucha destylacja drewna i węgla aktywnego przebiega zwykle w retortach (piecach) w wysokich temperaturach z wykorzystaniem procesów chemicznych, wykonywana jest w fabrykach, a nie pracę przy szlifowaniu i obróbce płyt pilśniowych i wiórowych (v. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2013 r. I UK 547/12).

Sąd Apelacyjny zauważa, że w judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się jednomyślnie, że przewidziane w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury

w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym, jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki

lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 tej ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r. I UK 258/06, z 17 września 2007 r. III UK 51/07, z 6 grudnia 2007 r. III UK 62/07, z 6 grudnia 2007 r. III UK 66/07, z 13 listopada 2008 r. II UK 88/08, z 5 maja 2009 r. I UK 4/09). Podzielając takie rozumienie instytucji emerytury z art. 32 powołanej ustawy, należy stwierdzić, że wyłącznie takie czynności pracownicze, które są wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, kwalifikują pracę jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Znaczące są przy tym są stopień uciążliwości owych czynników oraz wymagania wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Należy dodać, że z uwagi na wyjątkowość regulacji, wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień lub wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1998 r. II UK 440/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 stycznia 2013 r. III AUa 656/12). W niniejszej sprawie brak jest dowodów, które zaświadczałyby, że ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach.

W związku z powyższym, ubezpieczony nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Brak zaś jednej z przesłanek wymienionych w art. 184 ustawy emerytalnej jest równoznaczny z brakiem uprawnienia do tego świadczenia. Zarzuty apelującego okazały się nieuzasadnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Barbara Białecka